

Незвичайна подорож

В одному красивому селищі, що зветься Лосинівка, жили-були вісімнадцять четвероклашків. Вони дуже любили вчитися. Діти були веселими, добрими та чемними.

Та одного разу четвероклашки потрапили в країну Небувалію. Ця країна була дуже незвичайною. По небу плавали хмарки із солодкої вати, в шоколадних озерах плавали зефірові лебеді. Деревя, мов велетні Чупа-Чупси, росли по всій Небувалії. Дощ ішов із попкорну.

Та раптом велетні Чупа-Чупси перетворилися на страшних монстрів і захопили дітей в полон. Монстри дали їм задачу на зустрічний рух. Якщо з цим завданням учні не впораються до світанку, то їх перетворять на желейки. Хлопчики та дівчатка згадали уроки математики Людмили Миколаївни і впоралися з цим завданням. Так вони повернулися назад у свою рідну Лосинівку.

Подорож була повчальною. Діти зрозуміли, що знання - це велика сила.

Учні 4-А класу

Моя киця

У мене є киця,
Вона мальовнича,
Кумедна, весела,
Грайлива, швидка.
Коли зійде зірка
В вечірньому небі,
Її муркотіння
Мене обійма.

Дей Аліна

Моя стежечка

Іду я по стежці,
Ніби по сивому небі.
Як пташка крилата
Літаю...

Дей Аліна

Сонечко

Посміхалось сонечко
До мене у віконечко,
Цілувало промінчиком
Мені мої щічки.

Дей Аліна

Сніжок

Вийшов вранці я у двір,
І побачив перший сніг.
Був він білий і пухнастий,
Ніби коврик волохастий.

Дей Аліна

Урок

На уроці всі затихли,
Всі нечемні звуки стихли,
Вчитель речення диктує,
Хтось вже пише, хтось - не чує.
Вчитель ходить все по класу,
Він не може гаять часу,
Він же хоче всіх навчить.
Та Марійка скрекотить,
Щось розкажує, спішить,
Як піднімуть - все мовчить...
Ой, дзвінок уже дзвенить -
Всі із класу зникли вмиць.

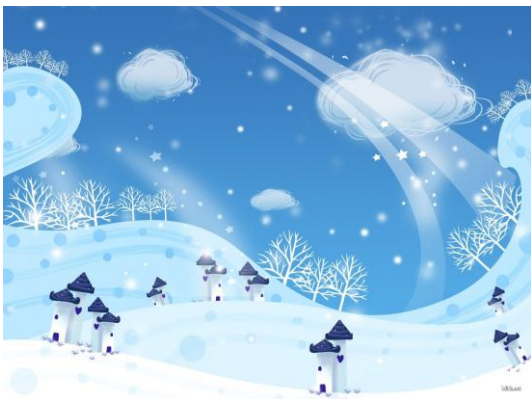
Нужна Вероніка

Зима

Зима прилетіла на вітрових крилах,
І землю пухнастою ковдрою вкрила.
Ялинку-красуню уже не впізнати.
Що квітло колись, під снігом хова
Морозна і зимна пора снігова.
То трусить, шепоче свої білі чари,
То виром сріблястим здіймається в хмари.
Хурделить, нуртує, сміється і плаче,
То вовком завие, то зайчиком скаче.
Гуляй, веселися на вільнім роздоллі,
Тепер все твоє тут - ліс, річка і поле.

Нужна Вероніка

Осінь

Листочок осінній уже опада,
І стомлене сонце за обрій сіда,
Вже пташка остання гайок покида,
І вже у струмочку замерзла вода.
Колись було тепло - тепер холоди,
Куди ти поділося, літо, куди!?
А літечко красне у вирій майнуло,
Було не було, усе проминуло...

Нужна Вероніка

Перший сніг

Перший сніг - зимова казка,
Він неначе дивний сон,
Все навколо в білих шапках -
Сіла вже зима на трон...
Сади вдягла в пухнаті шати,
Поля приспала, ніби мати,
Дитину ніжно обіймає,
Й спокійний сон оберігає.

Савенко Анастасія

Перша вчителька

Рідна, ніжна, добра, серцю дорога,
Це найкраща перша вчителька моя.
Ви так добре піклувались,
Ви, як мама турбувались,
І за це вам дуже-дуже вдячна я!

Савенко Анастасія

Мама

Мамо, матінко, матусю,
Я за тебе помолюся.
Ти, як зірочка ясна,
Як прекрасна та весна.
В тебе серце добре, щире,
Ти така у нас красива,
Мов та квітка польова,
Ніжна матінка моя!

Савенко Анастасія

Рідна мова

Українська мова - у саду калина,
Українська мова - молода дівчина,
Українська мова - пісня колискова,
Що співала мама тихо і з любов'ю.
Українська мова - це і казка, й пісня,
Це лагідне слово, сонце променисте,
Воно українцям серця зігріває,
Бо кращої мови у світі немає!

Савенко Анастасія

Особливий друг

Настало перше вересня і хлопчик Рома вперше в житті пішов до школи. Він першокласник! Для нього почалося нове і цікаве життя.

Тепер потрібно було кожного дня читати, писати, рахувати, розв'язувати задачі, малювати, вирізати, клеїти, ліпити.

У Роми з'явилося багато друзів. Серед них є особливий друг - Букварик. Він відкрив Ромі чарівний світ дитинства. Кожна сторінка Букварика - це дивовижна мандрівка. Тут можна зустріти все і всіх: птахів і звірів, комах і риб, природу і людей. Вони відкрили Ромі всі свої таємниці.

Так непомітно пробігла осінь та зима. У вікна все частіше заглядає сонечко. Весна на порозі... А незабаром і літні канікули, і прощання з Буквариком. Але свого особливого друга Рома ніколи не забуде і триматиме в серці все життя.

Парасюк Роман

Їжачок

Жив колись у дрімучому лісі Їжачок. Він був беззахисний і неспівий. Дуже боявся звіратко всіх звірів, особливо Сова.

Одного разу Їжачок зустрів маленьке Мишенятко. Вони потоваришували. Раптом все небо закрила чорна пляма. Це була Сова. Мишенятко злякалося, адже йому загрожувала смертельна небезпека. Їжачок розсердився на птаха, його маленькі колючки розкуйовдилися, стали твердими й гострими. Сова жахнулася і полетіла геть...

З того часу всі Їжачки мають голки, й коли їм загрожує небезпека, вони згортаються у клубок.

Робота учнів 1 класу

Казкова краплинка

Був тихий літній день. Та після обіду небо затягли чорні дощові хмари. Зверху почали падати великі важкі краплі. Одна краплина скотилась Івасю по чолю прямо на кінчик носа. Вона була не звичайною, казковою, вміла говорити.

Коли Івась захотів витерти руки, то краплинка промовила: «Не роби цього! Я розкажу тобі про мій світ». Івась люб'язно погодився з нею, Краплинка промовила якісь загадкові слова і вони опинилися у царстві води.

Івась побачив маленьких ельфів, що розсипали по земній траві кришталеві намистинки. Що переливалися на сонці всіма кольорами веселки. Це була вранішня роса. Коли сонечко почало пригрівати, то легкі та веселі краплинки роси непомітно відлітали в небо. А там бралися за руки, водили хороводи, і ставало їх все більше й більше. Коли вони стомлювалися, частинка їх поверталася на землю, а частинка лягала відпочивати прямо на хмарках, вітер їх колихав і переносив все далі й далі. А потім феї повели Івася на фабрику, де готують фарби для веселки. На території фабрики було стільки барвистих квітів, що в їх різнобарв'ї і потопало все. З барвистих квітів альфи виготовляли фарби. Разом із променями сонечка вони опускали фарбу маленькими крапельками на річки, озера, ліси, поля і луки.

А потім крапелька повела Івася до величезної річки. Івась побачив величезні труби і колеса, що перекручували потоки води і утворювали енергію, що давала життя всьому великому багатомільйонному місту. Вона освітлювала кожну оселю, школу, кожний шлях.

І здавалося, що вночі крапельки роси, розвішані на павутинки, освітлюють ціле місто чи село.

Ось річка переходить у величезний водоспад. Мільйони краплинок стрибали, шуміли і бунтували так, що треба було закривати вуха. Раптом з величезним потоком води Івась із крапелькою влетів у синьооке озеро серед гір і опинився серед такої краси, яку навіть уявити було важко.

Та з переляку Івась пригадав, що мама попросила його зібрати випрану білизну. Хоч речі і намокли, проте скільки чарівного і нового побачив він. Івась запросив краплинку до себе у гості. Але це вже інша казка...

Казка 4-Б класу